

DE NEDERLAND

EEN MOMENTOPNAME

9

DRUMMERSPORTRETEN

Het begint zo langzamerhand traditie te worden om eens per jaar een hoofdartikel te wijden aan drummers die toonaangevend zijn in hardrock en heavy metal. In Slagwerkkant 46 werd een tijdsbeeld geschetst door vijf van de grootste buitenlandse namen, en deze keer wil Slagwerkkant een licht laten schijnen op de Nederlandse situatie.

De negen jonge drummers die hieronder worden geportretteerd staan tezamen voor alle muziek die maar onder het kopje 'heavy' valt, van de lichtvoetige melodieuze hardrock van Rubicon tot de supersnelle, loodzware deathmetal van Gorefest. Een uitstekende instrumentbeheersing is eerder regel dan uitzondering; fanatisme en bescheidenheid blijken bij de gesprekken echter de blindende eigenschappen, terwijl iedere drummer zich vóór alles volledig in dienst stelt van de groep waarmee hij in binnen- en buitenland optreedt en cd's opneemt. De gesprekken werden gevoerd aan de hand van een vaststaand lijstje vragen en onderwerpen: geen negen diepte-interviews dus, maar een artikel in de breedte.

door Mark van Schaick m.m.v. Hugo Pinksterboer

ED WARBY (25) was jarenlang drummer bij de melodieuze metalband **Elegy**, maar sinds hij toetrad tot **deathmetal**-topper **Gorefest** is zijn carrière in een stroomversnelling gekomen. Vrijwel gelijktijdig verschenen Elegy's debuut *Labyrinth of Dreams* (nog net door Ed ingespeeld) en *False* van Gorefest. Van de laatste werden in de eerste twee weken na verschijnen al meer dan vijftienduizend stuks verkocht, dus wat dat betreft was Ed's overstap zo gek nog niet. Gorefest krijgt ruime aandacht van radio, tv en pers, en aanbiedingen voor een Europese tournee vliegen de groep om de oren. **'We vragen ons nog steeds af wat we nu precies goed gedaan hebben,'** aldus Ed.

'In '82 kreeg ik mijn eerste echte drumstelletje. Maar ik drumde mijn hele leven eigenlijk al, op potten en pannen. We gingen vaak naar Afrika op vakantie, Tunesië en zo, en daar kon je van die aardewerken bongo's kopen, die vond ik altijd uiterst interessant. Maar na lange tijd dachten mijn ouders dat ik misschien toch een echt drumstelletje verdiende...'

'Van les is het nooit gekomen. Of toch, een paar jaar geleden heb ik twee keer les gehad, maar dat beviel me helemaal niet. Misschien omdat ik al zo lang speelde. Ik vond niet dat de eventuele voordelen opwogen tegen de enorme nadelen, zoals het geheel van voren af aan beginnen met de techniek. En misschien is het ook wel zo leuk om dingen eens anders te doen dan volgens het boekje.'

'Ik was heel vroeger nogal weg van Kiss, muziek waar ik al snel de beperkingen van inzag. En Rainbow natuurlijk, met Cozy Powell. Toen moest ik ook per se een tweede bassdrum. Mijn muziekhandelaar was een man van de oude stempel, die wilde nog beïnvloeden hoe zijn klanten gingen spelen, weetjewel. Er moesten brushes bij een drumstel, bijvoorbeeld. En die tweede bassdrum wilde hij me eigenlijk niet verkopen. "Dan verwaarloos je je hi-hat!" Kan me niet schelen, kom op met die bassdrum!'

'Het valt me op dat vooral in deathmetal drummers nauwelijks loskomen van die stereotype bassdrum patronen. Dave Lombardo van Slayer is hun held, maar ook zijn beperkingen worden als zaligmakend overgenomen. Er zit dan weinig fantasie meer in het spel. Bijna iedere fill die ik doe is tussen handen en bassdrums, of ik maak hem af met mijn voeten. Veel trucjes met triolen, soms zelfs teveel. Het schijnt nogal verslavend te zijn. Het rolt zo lekker.'

'Oefenen doe ik met de band. Ik heb echt de dwang nodig dat ik iets moet kunnen in een bepaald nummer, voordat ik het ga oefenen. Ik hoef gelukkig niet weken te gaan zitten voor ik iets onder de knie heb. Dat zou ook niet kunnen, want ik heb mijn drumstel niet eens thuis staan.'

'Het snelste nummer van Elegy was nog niet de helft van Gorefest's uptempo-stukken. Ik speelde de eerste tijd gewoon tegen de top van mijn snelheid, dan was het tempo precies goed. We hebben toen de cd gemaakt en zijn gaan touren. Laatst hoorde ik een opname van een optreden en toen bleek toch wel dat ik in dat jaar veel sneller en veel makkelijker ben gaan spelen. In dat opzicht is mijn conditie dus vooruit gegaan. Maar je moet op jezelf letten. Tijdens de tournee met

Ed Warby: '...loskomen van die stereotype bassdrum patronen.'

Deicide ging ik gewoon vroeg naar bed en dronk ik geen alcohol. Want dat gaat meteen mijn benen in. Ik zou eigenlijk moeten hardlopen, want ik merk het wel als er weinig zuurstof bij een optreden is. En ik ben te belazerd om een paar minuten op te warmen, dus ik heb wel vaak kramp in mijn handen als we beginnen.'

'Ik luister graag naar oudere metal, Judas Priest en zo. Verder mag ik graag Racer X horen... Met fusion heb ik niet veel. Ik lees daar wel over in Slagwerkkant, maar om het te spelen, dat komt er niet echt van. Mijn drumroadie is helemaal gek van Dennis Chambers, die speelt me nog wel eens wat toe. Maar het is een heel ander soort drummer dan ik doe, en ik vind het eerder deprimerend dan inspirerend, omdat het zoveel beter is dan wat ik doe. Een beetje griezelig om te horen. Mijn absoluut favoriete drummer is Deen Castronovo, en die kan ik nog doorgronden met de koptelefoon op. Zijn spel op *Forbidden City* van Marty Friedman's eerste soloplaat, en *ESP* van Cacophony zijn mijn favoriete nummers met hem. De ultieme Ed Warby? Hahaha. Nou, dat had iets van Elegy kunnen zijn als het niet zo was verknald in de mix. De technicus wilde mijn geluid per se triggeren, maar de sample loopt dus net iets achter mijn snareklappen aan. De gebruikte bassdrumsamples zijn helemaal om te huilen. Wat je daar hoort ben ik dus niet. Maar als het moet, dan *Trouble in Paradise*. En van Gorefest vind ik *Glorious Dead* het meest geslaagd.'

De basis van Ed's drumstel is een zeven jaar oude Tama Imperial Star, maar aangezien hij nu met Gorefest eindelijk wat geld verdient, hebben de bassdrums al plaatsgemaakt voor nieuwe Rockstars en is de snare vervangen door een piccolo van JZ, met een Remo Clear Ambassador plus dempring erop. 'Heel, héél hoog gestemd. Een leuk speeltje.' Toms en bassdrums zijn voorzien van Pinstripes. Zijn bekkens zijn van Paiste. 'Al gaan ze aan de lopende band kapot. Ik heb een tijdje Zildjian gespeeld omdat die iets makkelijker te

vervangen waren, maar nu heb ik er toch maar weer wat Paistes bijgekocht, uit de 2000-serie...'. Alles hangt aan een Pearl-rack. Zijn stokken zijn tegenwoordig Vic Firth American Classics 5A, waar het vroeger 2B of zelfs 3S was. 'Daar viel niet mee te spelen, maar het moest, hè, want dat was heavy.'

HANS RUTTEN (23) drumt bij de vijf-mans/één-vrouwsformatie **The Gathering** en is 'de ouwe lul van de band'. Wat begon als een gezellig vriendenclubje is in een jaar uitgegroeid tot één van de best-verkochte en -bezochte metal-acts in Nederland. De stijl op het debuut *Always...* omschrijft Hans als **melancholische deathmetal**, maar de net voltooide tweede plaat, *Almost a Dance*, klinkt 'een stuk opgewekter', naar zijn zeggen dankzij de invloed van **symfo** en **jazz**.

'Drie jaar geleden heb ik met vakantiewerk mijn eerste drumstelletje verdiend. Ik zat altijd al mee te tikken met The Police en Rush en U2. Al die snaren vond ik maar niks, dat was te ingewikkeld. Ik wilde gewoon slaan. Sinds twee jaar heb ik les en dat gaat prima. Ik kan in feite kiezen wat ik wil doen, dus ik probeer het een beetje universeel te houden. Ik heb wel besloten om notenlezen later op te pakken.'

'Voor oefenen heb ik helaas geen tijd. Alleen in de oefenruimte, als ik met de band aan nieuwe nummers werk. Maar dan oefenen we ook heel intensief, dus dat gaat op zich prima. Ik heb wel van het begin af aan dubbele bass-ritmes gespeeld, dat lopen achter je drumstel, zeg maar. Zoveel zelfs dat ik nu bezig ben om mijn hi-hat-techniek bij te schaven, want ik had een wat luie linkervoet gekregen. Nu ben ik met dubbele bass veel meer riff-gericht, dus niet meer van die onafgebroken partijen, maar met melodielijntjes mee.'

'De ritmes van The Gathering zijn over het algemeen vrij langzaam, dus echte conditie-

Hans Rutten: 'Mijn ambities liggen niet heel hoog, ik hoef geen Neil Peart te worden of zo.'

eisen, nee. Ik kan me dat wel voorstellen van bijvoorbeeld Ed van Gorefest. Ik vind dat dus de beste drummer van Nederland, hè, dat mag je best opschrijven. En hij vindt zichzelf helemaal niet goed, schandelijk gewoon. Maar nee, ik ga zelf geen fitness-centra langs.'

'Ik ben de laatste tijd nogal gecharmeerd van de minimale muziek van Philip Glass. Akhnaten, met die pauken... De opbouw van die muziek, die pakt me gewoon. Via de nieuwe Frank Black-cd ben ik terechtgekomen bij The Pixies, wat ik vroeger eigenlijk maar een alternatieve hippieband vond. Goede drummer ook, die David Lovering. Lekker geluid. Verder... Dead Can Dance mag ik niet vergeten. En Voi Vod, Prong, dat is heel dicht bij huis. Als ik het mooiste drumwerk moet kiezen dat ik ooit heb gehoord, dan kom ik toch bij YYY uit, van Rush. Dat is progressief en staat nog steeds, na vijftien jaar. Ook die productie is zo tijdloos!'

'Mijn eigen favoriete drumtrack? Hahaha, nee hoor, die heb ik niet, dat valt zo in het niet... Tja, misschien van de nieuwe plaat, met de nieuwe bassist, het nummer *Passage to Desire*. Misschien kots ik het over een jaar weer uit, maar voorlopig vind ik het wel gaaf.'

'Mijn ambities liggen niet heel hoog, ik hoef geen Neil Peart te worden of zo. Daar ben ik ook veel te laat voor begonnen, denk ik. Leuk spelen met de band en niet achter raken op de andere leden. Ik heb er nu gewoon plezier in en ik zie wel hoe het zich ontwikkelt.'

Zijn dubbele bass-opstelling omschrijft Hans als 'een Pearl Exportje.' De vellen zijn Pinstripes, met op de bassdrums een extra... 'Dan klinken ze wat vetter. Ik heb er ook Muff's in. Plus een oude plaid, waar ik vroeger zelf nog onder heb gelegen.' Voor de snare is Hans nog bezig met een vergelijkend warenonderzoek. Zijn bekkens zijn een mengmoesje; als hij het geld zou hebben, zou hij het liefst alleen Sabian AA's spelen, maar nu is de ride nog 'een zware Zildjian' en de China een Paiste 2002. Zijn stokken: Pro-Mark 747 Rock.

ROB SNIJDERS (23) omschrijft Rubicon als een melodische rock-band. De mini-cd die hij met deze groep maakte is getiteld *Land of Dreams*. Een tweede, volledige plaat moet deze zomer verschijnen.

'Ik ben begonnen toen ik zes was en ging meteen naar de muziekschool. Eerst trommelles, en op mijn twaalfde ben ik er melo-

Rob Snijders: 'Contrapunt en middeleeuwse muziek zijn wat minder makkelijk naar Rubicon te vertalen...'

disch slagwerk bij gaan doen. Xylofoon, marimba, vibrafoon, omdat ik toen al wist dat ik naar het conservatorium wilde. De eerste drie jaar heb ik op een tafel zitten trommelen. Na mijn atheneum ben ik naar het conservatorium in Tilburg gegaan, waar ik twee hoofdvakken gekozen heb: geïmprovi-

seerde muziek en klassiek slagwerk. Twee jaar geleden ben ik bij Hans Cleuver begonnen voor aanvullende drumlessen, omdat je op een conservatorium geen rock kunt studeren.'

'Ik speel bij voorkeur rock, maar ik zit ook in een avantgarde jazz-trio, waarmee we proberen in de stijl van bijvoorbeeld Steve Coleman te spelen. Ik heb ooit wel eens geschnabbeld in klassieke orkesten, maar Rubicon is mijn belangrijkste band. Dat is de stijl die me het meeste aanspreekt. Toch maak ik mijn opleiding af. Dat geeft me een prima basis, ook melodisch gezien. Vooral aan de solfège-lessen heb ik veel gehad. Contrapunt en middeleeuwse muziek zijn wat minder makkelijk naar Rubicon te vertalen...'

'Ik heb een tijd geleden zeker een uur of acht per dag geoefend en daar teer ik nog steeds op. Die periode is nu gelukkig voorbij. Mijn techniek hou ik nog wel bij, een half uurtje per dag, maar ik ben hoofdzakelijk voor mijn klassieke opleiding aan het oefenen.'

'Ik heb Mensendiecktherapie gedaan; rockmuziek stelt hoge eisen, en ik heb er aan gewerkt om zoveel mogelijk de stok het werk te laten doen en om een goede, rugontlastende houding aan te leren. Voor het optreden doe ik warming-up-oefeningen voor mijn polsen en mijn voeten en wat lichte stretch-oefeningen die ik uit yoga-lessen heb overgehouden.'

'Ik luister veel naar Journey, net als de hele band eigenlijk. Steve Vai's solo-platen, Ravel en Debussy vind ik heel leuk, en Trilok Gurtu met John McLaughlin. En liedjes: The Police, Joni Mitchell, Sting. Als ik een favoriete track moet kiezen: Vinnie Colaiuta bij Nik Kershaw in het nummer *Cowboys and Indians*, op de cd *The Works*. Mijn eigen favoriete drumtrack verschijnt in de zomer van dit jaar, op onze nieuwe cd.'

'Ik wil zover komen als in mijn mogelijkheden ligt. In elk geval wil ik na mijn opleiding met spelen mijn brood verdienen en natuurlijk liever in een band dan met lesgeven. Rubicon heeft wel potentie en is bovendien redelijk commercieel. Dat wil ik proberen tot het niet meer kan.'

De setup van Rob is de kleinste in dit verhaal: een Pearl BLX met een 12" tom, een 16" floortom, een 22" bass en een 6 1/2" metalen free floating snaredrum in een Pearl-rack, met een DW-twinpedaal. Niet alleen passen twee bassdrums niet in Rob's auto, de koorzang en de keyboards zijn bij Rubicon dermate belangrijk, dat er naar zijn mening weinig ruimte overblijft voor dubbele bass-partijen. Toch zou hij, mede voor het gezicht, graag een tweede bassdrum en meer toms willen hebben.

Rob is UFIP-endorser: hij koos een 13" hi-hat links, een 12" hi-hat rechts en een 20" ride, allemaal uit de Natural-serie. Verder twee 16" crashes, twee 17" splashes, twee 8" splashes en een 18" china uit de Class-serie, aangevuld met een bell. De stokken zijn van Vater (Pro-Rock), de vellen van Remo (Pinstripe op de bassdrum, Ebony Ambassadors onder en boven op de toms, en een Ambassador Reversed Dot op de snare).

RONNY SCHOLTEN (21) debuteerde op cd met *Sacrosanct* en maakt momenteel een spannende tijd door als drummer van

Genetic Wisdom. Deze groep speelt metal waarin de uitdagende arrangementen de meeste aandacht opeisen. De pas verschenen cd *The Fear Dimension* is in binnen- en buitenland goed ontvangen, en nog voor de zomer gaat het vijftal mee op de Europese tournee van het Amerikaanse Vicious Rumors.

Ronny Scholten: 'Ik oefen eigenlijk onophoudelijk.'

'Ik speel een jaar of zes. Ik ben van begin af aan een groot Metallica-fan geweest en Lars Ulrich was ook als persoonlijkheid een idool. Zo is het eigenlijk begonnen. Een vriend van mij kocht een gitaar en wilde dat ik in zijn band kwam. Nou, Ulrich een Tama, ik ook een Tama. We zijn gewoon maar begonnen, tot het zo'n geklooi werd dat ik er mee ben gestopt. Toen ben ik twee jaar lang op mijn zolderkamer gaan zitten oefenen. Ik had met de buurt afgesproken dat ik van elf tot zeven mocht drummen, dus in de vakanties zat ik hele dagen te drummen. Soms alleen maar urenlang een bass-snarebeat slaan, strak proberen te blijven. En allerlei dingen gappen, natuurlijk. Nu is dat er wel vanaf, denk ik.'

'Ik heb nooit les gehad, maar ik had mazel dat ik door de jaren drummers heb gekend die me een beetje op weg hebben geholpen. Ik weet wel van mezelf dat ik niet zo veelzijdig ben, dat ik qua drummen vooral ben aangewezen op hardrock/heavy metal. Tegelijk denk ik niet dat ik me in iets lichters lekker zou kunnen voelen. Ik hoop dat ik ooit van mijn hobby mijn beroep kan maken en dat ik dan tijd heb om me meer met andere stijlen bezig te houden.'

'Ik oefen eigenlijk onophoudelijk. We doen als band al niets liever dan repeteren! Toch, nu we daar voor het eerst wat afstand van hebben genomen, gaan de optredens een stuk beter. Er is nu tijd nodig om nieuwe nummers te maken, want na de buitenlandse en binnenlandse tour moeten we waarschijnlijk meteen weer de studio in.'

'Dubbele bass speel ik sinds ik *Winged Assassins* van Anvil hoorde. De triolen in dat nummer deden het voor mij. En later Scott Travis en Deen Castronovo. Het laatste jaar heb ik veel gewerkt aan bassdrumfiguurtjes,

ook samen met onze bassist. Dat vind ik prachtig, als je het ritme helemaal draagt met bas en bassdrums, en je met je snare alles kunt gaan doen wat je wilt.'

'*Hot for Teacher* van Van Halen vind ik gigantisch. En alles van Paul Bostaph, van de groep Forbidden. Hij heeft een schitterende

hi-hat-techniek, vooral in de snelle stukken. En Ulrich is geweldig in zijn afterbeats, net als Stewart Copeland. Die knetterharde slagen, prachtig! Mijn favoriete nummer van Genetic Wisdom is *Afraid of Life*, maar het meest trots ben ik op de drumpartij van *Psycho Love*. Ik kan wel zeggen dat die pas in de studio is verzonnen.'

'Ik denk dat ik met vijf maal per week repeteren aardig in conditie blijf. Ik loop zowat een marathon op mijn bassdrums. Voor optredens doe ik altijd een warming-up. En een tournee is volgens mij de ideale manier om in conditie te blijven.'

'Wat wil je weten, mijn studioset of mijn liveset?' Een Tama Rockstar Pro is Ronny's eigen drumstel, met een langzaam groeiend Gibraltar-rek ('even sparen'), maar tijdens de optredens die Genetic Wisdom dit jaar doet zal hij meestal achter een Pearl Export zitten. Op de toms en bassdrums zitten Remo Black Ebony Pinstripes en Clear Ambassadors (onder), de snare heeft een Black Dot. De DW5000-pedalen vindt Ronny ideaal voor het snellere dubbele bassdrumwerk, al is het voetblad nogal klein. Hij zou graag uitsluitend Zildjian K willen spelen, maar zijn bekkens zijn voornamelijk van Zildjian, Sabian en Paiste, 'en er hangt ook nog een oude UFIP-ride bij.' Ronny slaat met de Vic Firth American Rocker 5B.

RICHARD VAN LEEUWEN (24) speelt met *Flyer* melodieuze heavy rock, zoals te horen is op de cd *Sell your Soul* en tijdens de '3 x Haagse Herrie'-tournee, waarvan Flyer deel uitmaakt. Vóór Flyer speelde Richard speedmetal met *Vulture*.

'Ik was altijd al onder de indruk als ik drum-

mers bezig zag en toen ik dertien was begon ik te spelen op het drumstel van een neefje. Meedrummen met platen van Kiss. Toen dat lukte dacht ik al snel dat ik heel wat was, tot ik er later achterkwam dat Kiss een onwijs slechte drummer had...'

'Vroeger heb ik wel les gehad, maar nooit van een goede drumleraar. Daar baal ik wel van. Het waren allemaal waardeloze amateurs. Ze probeerden me dingen uit te leggen die ik niet nodig had. Maar weet je veel, als je veertien bent. Dat je een goede basis nodig hebt, daar kom je later pas achter. Mijn belangrijkste les is nog steeds naar platen luisteren, en proberen om iets wat ik te gek vind na te spelen. Ik kijk ook veel naar andere drummers, zoals die drummer van Easy Meat, Peter Vlietstra. Dat is kicken.'

'Als je op het podium staat, breng je toch je persoonlijkheid naar buiten. Ik vind dat ook voor een drummer belangrijk. Ik kreeg laatst een leuk compliment. Er kwam iemand naar me toe die zei dat hij me echt met gevoel vond spelen. Terwijl het toch gewoon heavy rock is: hakken, hakken, hakken. Maar wel met gevoel.'

'De laatste tijd doe ik even een warming-up voor ik het podium opga. Soms ging het goed, soms niet. Ga je meteen zitten hakken - kramp dus. Je bent met optredens toch meer gespannen, en dan hou je je stokken te krampachtig vast. Voor speedmetal, zoals ik bij Vulture deed, moet je wel onwijs veel conditie en uithoudingsvermogen hebben, maar Flyer is muzikaal veel interessanter. Speedmetal is toch een beetje vijfde versnellingswerk.'

'Soms hoor je over drummers die zes uur per dag oefenen, maar daar kan ik me niets bij voorstellen. Ik kom aan een uur of twee, soms iets langer, op een drumstel met rubberen platen op de trommels. Met een cd meespelen of met een clicktrack, en dan 's avonds

Richard van Leeuwen: 'Hakken, hakken, hakken. Maar wel met gevoel.'

met de band. Da's dus wel een uur of vijf per dag... Ik probeer in onze muziek niet te technisch te doen. Muzikaal bezig zijn is belang-

rijker, en dan kan je best eens een fill over de maat heen laten lopen."

"Ik luister naar rockmuziek, heel ruim, van Journey tot Megadeth. Power is belangrijk. Whitesnake met Tommy Aldridge, bijvoorbeeld. Ook wel eens wat jazzrock. Daar kom ik Colaiuta dan tegen; hij is te gek. Al zijn het maar kleine dingetjes die je kan jatten... Dat maakt je eigen muziek wat interessanter."

"Dubbel basswerk is heel belangrijk in onze muziek. Ik bouw daar heel erg op. Een beetje heftige dubbele bassdrums mag ik ook graag horen, zoals bij Deen Castronovo. Hij is wel een favoriet, zoals hij aan het werk is op Tony MacAlpine's plaat *Maximum Security*. Hoe heet dat nummer... *The King's Cup*. Wat mijn eigen drumspel betreft kies ik voor het nummer *Always*, maar dat is niet echt representatief voor wat Flyer doet. We spelen meer groovy."

"We willen niet over tien jaar nog in hetzelfde circuit zitten. Ik kies voor internationale roem, liever dan voor brood met een coverbandje. Zit ik niet eens aan Amerika te denken, hoor. Duitsland zou al prima zijn."

Richard speelt op een vijfdelige Tama Rockstar Pro, met een dubbel basspedaal. "Die tweede bassdrum gebruik ik niet, maar ik vind het wel cool staan. Een twinpedaal vind ik geluidstechnisch beter en het speelt ook lekkerder." De toms zijn 13", 14", 16", niet te laag gestemd (Pinstripes) en een 22" bassdrum. "Een heel goed drumstel in zijn prijsklasse. Daar moet je toch rekening mee houden." Zijn bekkens zijn van Zildjian: 16" en 18" Rock Crashes, een 16" Medium Thin K Dark Crash en een 18" Thin Dark Crash, een 18" China Boy Low, 14" K hi-hats gesloten rechts en 14" Rock Hats op het pedaal, een 20" K Custom-ride en een K Splash, allen Brilliant. Zijn stokken zijn van Vater, 5B, met nylon tips.

HENK MULDER (25) speelt metal met sterke klassieke invloeden bij de groep **Jewel**; de cd heet *Evolution in Heaven*. Jarenlang een absolute

Henk Mulder: "...omdat ik het een prachtig mooi instrument vind..."

publieksfavoriet in het Nederlandse clubcircuit en wereldberoemd in **Georgië**, is Jewel momenteel bezig met een afscheidstournee waar geen einde aan lijkt te komen.

"Van mijn oma heb ik toen ik zeven was een paar stokkies gekregen en het slaan is nooit meer opgehouden. Mijn eerste bandje? Toen ik twaalf was. Kwamen er jongens van dertig met echte Gibson gitaren aan de deur, vragen of ik mee kon doen."

"Ik heb toen ook een jaar les gehad. Die man vond het heel belangrijk om me respect bij te brengen. Ik kwam daar met een kogelriem, een leren jekkie; een rockertje. "Zo", zei hij, "ben jij Cozy Powell, dat je er zo bijloopt? Ga maar eens spelen, kan ik kijken wat je kan." Ik begreep hem wel, hoewel hij veel te ver ging. Na een jaar ben ik alleen aan de slag gegaan. Nu ben ik weer met lessen begonnen. Ik ben ook bezig met andere muzikale stromingen en ik heb het in mijn hoofd om straks pianoles te gaan nemen."

"Ik vind het moeilijk als de drummer waar ik les van heb mij heel erg bewondert. Dan ben ik wel gecharmeerd, maar het is niet waar ik op zit te wachten als ik naar een leraar ga. Die jongen gaat helemaal te kick op mijn dubbele bassdrumwerk."

"Favoriete opnames? Moeilijk hoor. Drumsolo's van Neil Peart, vooral dat nieuwe werk, op de laatste live-cd van Rush, met die computerstukken erin. Dat vind ik super. En de cd van Jewel is toch mijn trots, hoewel ik dat ook alweer begin te ontgroeien. Welk nummer? Dat vind ik moeilijk."

"Een verkeerde houding vreet aan je conditie. Relaxed achter die kit kunnen zitten en je toch vreselijk uitsloven. Een warming-up is belangrijk, net als sporten. Roffels oefen ik veel, dubbele en enkele slagen, combinaties. Hoe lang? Dat hangt ook af van wat de rest van het leven te bieden heeft. Er is meer dan drummen alleen."

"Het nadeel van al die mensen die in dit boeren-Nederland prof willen worden, is dat ze al voor hun dertigste zo gefrustreerd zijn als maar kan. Op die paar na die het wel halen. Kijk, mijn bordje pap is ook belangrijk. Ik ben er heilig van overtuigd dat ik nooit zal stoppen. Omdat het me boeit, omdat ik het een prachtig mooi instrument vind, omdat ik ambitieus ben, omdat er nog zoveel te leren is."

"Het gebeurt zelden dat ik thuis metal draai. Ik vind Mothers Finest leuk. Ik haal veel inspiratie uit die technet, hoe heet-ie ook alweer, Weckl, hoewel die veel te nodig moet laten horen wat hij allemaal kan. Maar dat gun ik hem wel. Ik zet wel eens een klassiek cd-tje op. Of Judas Priest. 't Is heel breed. Ik zit niet zo vast in een vakje. Weet je, metal is altijd zo dreigend en zwaar, en nooit eens sprankelend en vrolijk. Dat begin ik echt te missen. Ik heb ontzettend behoefte aan een piano, aan andere klanken, ook aan andere mensen. Ik heb laatst mijn haar geknipt. Nou, je had de jongens moeten horen."

Henk speelt op een Tama Superstar Xtra, met twee 24" powerbassdrums, 13", 14" en 15" powertoms en 16" en 18" floortoms, en een metalen 6"/" Tama King Beat-snaredrum. "Ik zou nu graag een kleinere set hebben. Dit is echt een set waar je op moet klimmen, zo groot." Zijn bekkens, noemt hij een hoop oude troep. "Geldprobleem. Zildjian K's vind ik te gekke

bekkens, met alles wat ik erover geïzeen heb."

"Ik draag deze band veel beter met een dubbele bass. Maar ik zit er niet mijn hele leven aan vast, net zo min als aan rockmuziek. Ik speelde laatst op een kleine Premier-set, lekker laag, met een dubbel bass-drum-pedaal. Ik ging als een trein."

TONI VAN PETTEN

(20) is met **Donor** koud terug van een **Europese tournee** in het voorprogramma van D.R.I. en staat al weer klaar voor hetzelfde, maar dan met **Psychotik**

Toni van Petten: "...of ik m'n leraar wilde helpen met dubbele bass..."

Waltz in juni. Donor is begonnen als uitgesproken **techno-metal**-band, zoals te horen is op de cd *Triangle of the Lost*, maar ontwikkelt zich nu in een meer toegankelijke richting. De opnames van de nieuwe cd zijn voorlopig gepland in juli.

"In de lucht meedrummen met Kiss, daar is het een jaar of zeven geleden mee begonnen. Ik heb bijna zes jaar lang les gehad. Gewone trommeloefeningen in het begin, en later van alles, behalve rock, eigenlijk. Funk, jazz... Ik vond het leuk om te drummen, maar ik luister er verder niet naar. Ik had toen mijn drumstel thuis staan en ik drumde elke dag met Van Halen mee. Dat heeft me ook geholpen. Ik kan alles van die groep spelen."

"Toen ik bij Donor kwam, vier jaar terug, had ik nog maar één bassdrum, maar daarna ben ik meteen dubbele bass gaan spelen. Mikkey Dee, met King Diamond, is een belangrijke invloed voor me geweest. Mijn toenmalige leraar vroeg me na een tijdje of ik hem wilde helpen met dubbele bass... Het is me relatief makkelijk af gegaan. Echt problemen met strakheid heb ik nooit gehad, en ik ken drummers die al veel langer spelen waarbij dat wel anders is. Het is wel iets dat ik bij moet houden, want onze muziek zit nu vol met dubbele bass patronen. De tournee met D.R.I. was wat dat betreft wel een goede ervaring. Ik heb nauwelijks problemen gehad. Ja, één keer kramp, in mijn rechterarm..."

'Alleen in de oefenruimte drum ik nog regelmatig, maar aangezien we driemaal per week repeteren hou ik het aardig bij. Rudiments herhalen komt er helaas niet meer zo van.'

'Ik ben bij Donor helemaal vrij in wat ik wil doen, maar ik speel net zo lief de iets commerciële hardrock. Ik draai thuis voorname metal, maar ik vind sommige dansnummers ook wel leuk; Charles & Eddie, Michael Jackson... Maar dat zou ik weer niet willen spelen, hoor.'

'De beste drumtrack vind ik *Saturation Point* van Marty Friedman's cd *Dragon's Kiss*, met Deen Castronovo, *Of Welcome Home* van King Diamond, met Mikkey Dee, vanwege de bekkentechniek. Ik ben nog steeds wel tevreden over onze eigen cd. Het titelnummer vind ik van mezelf het meest geslaagd.'

Tony speelt op een Premier ('Het type? Dat weet ik niet meer.') met dubbele bass, twee hangende toms en één staande tom. De Remo Pinstripes zijn alomtegenwoordig. Zijn bekkens zijn van Paiste, afkomstig uit de 1000-, de 2000- en de 3000-serie. De Vic Firth American Classic 2B is zijn voorkeurstok, hoewel hij af en toe ook wel de iets zwaardere American Classic Rock ter hand neemt.

Marco Foddis: 'Het is nog steeds ongebruikelijk dat metalmuzikanten bezig zijn met jazz en fusion...'

'Het is nu alweer een tijdje geleden dat we de muziek van Allan Holdsworth en Scott Henderson ontdekten, en iedereen in de band is nu wel zover dat hij weet dat er meer is dan waar hij mee is opgegroeid. Het is nog steeds ongebruikelijk dat metalmuzikanten bezig zijn met jazz en fusion, dus misschien dat Pestilence zich daardoor meer kan onderscheiden. Nu maar hopen dat het publiek het kan waarderen.'

'Ik ben niet zo te spreken over mijn opnames tot dusver. Zet er maar eens een metronoom naast; de tempo's zweven verschrikkelijk. Wat dat betreft wil ik het voortaan toch zo perfect mogelijk hebben. Ik heb een tijdje terug dus een metronoom aangeschaft waar ik thuis mee aan het werk ging. En bij de nieuwe plaat is het volgens mij al veel beter gegaan. Als favoriet eigen nummer kies ik dan ook het nummer *Soul Searcher*, al is het nog niet verschenen.'

'Twee jaar geleden wist ik nog niet eens wie Weckl was, zeg maar. Nu bekijk ik zijn lesvideo's en ben ik weg van het nummer *Masterplan*, met Weckl op het ene kanaal en Steve Gadd op het andere. Iemand die ik ook erg waardeer is Trilok Gurtu. Wat hij doet is pas echt anders. Maar het was *Secrets*, van Holdsworth met Vinnie Colaiuta, waardoor ik mijn ogen opende. Later kreeg ik nog een Berklee-clinic van hem op tape. Toen voelde ik me zo klein, hè. Echt een domme metaldrummer. Ik kan daarom niet anders dan zeggen dat je je nooit van andere muziek moet afsluiten.'

Marco is zijn Pearl Export met Remo Pinstripes lang trouw gebleven, maar hij hoopt bij een volgende tournee iets nieuws te gaan proberen. De pedalen blijven echter DW5000. Zijn bekkens zijn Sabian; zijn verbrede smaak heeft hem kritischer gemaakt over de keuze en opstelling. Zo heeft hij sinds kort een tweede hi-hat rechts. Vic Firth levert de stokken: 5A. Een rek en wat elektronica staan op het verlanglijstje. Grappig, toch, dat ook een drummer die twee continenten afreist de eindjes aan elkaar moet knopen om zijn spullen in goede staat te houden. 'Tja, ik speel liever op een oud

drumstel dan dat ik Jan en alleman ga afbellen voor dit of dat...'

JUSSO WHISTLER

(26) noemt de instrumentale muziek van Whistler, Courbois & Whistler 'een soort geïmproviseerde heavy space-jazz-rock'. In eigen beheer maakte het trio twee cd's, waarvan *Privilege* recentelijk verscheen.

Jusso Whistler: 'Sta ik rond een uur of zeven op, rudimentjes met handen en voeten...'

'Ik speel sinds tien jaar. Onze bassist, Barend Courbois, is de zoon van Pierre, en bij hun thuis stond altijd zijn drumstel. En ik dacht dat je met zoveel dingen om je heen wel het belangrijkste moest zijn wat er in de muziek is. Dat trok me aan. Niet eens zozeer het geluid of de functie, maar hoe het eruit zag.'

'Door de jaren heen is de belangrijkste man voor mij natuurlijk Pierre Courbois geweest.

Nog steeds eigenlijk, niet zozeer qua drummen maar meer qua muziek. Pierre heeft me wat dingen bijgebracht, en ik heb ook van anderen een enkele les gehad. En vooral veel luisteren en kijken. Eigenlijk ben ik autodidact. Muziek lezen heb ik mezelf aangeleerd. Op een bepaald punt kom je niet verder zonder lezen. En als je Slagwerkkraant of Modern Drummer doorleest weet je toch beter waar ze het over hebben.'

'Het liefst oefen ik elke dag. Sta ik rond een uur of zeven op, rudimentjes met handen en voeten, meestal op een drumstel. Ik oefen dus wel hard, maar vooral omdat ik in een band wil functioneren.'

'Warming-ups doe ik absoluut: bij voorkeur zonder ik me een half uur af. Ik speel met handschoenen, want ik heb ontzettend veel last van blaren. Niet na een hele dag in de oefenruimte, maar wel onder de lampen op een podium, misschien ook omdat je dan toch meer verkramppt speelt.'

'Vroeger had ik een dubbele bass, maar dat ziet er meteen zo heavy metal uit. Bovendien ben ik er ook weer niet zo denderend in. Als je nou Simon Phillips heet... Dus ik heb een dubbelpedaal. Dat is precies genoeg, en af en toe gooi ik er eens wat tussendoor.'

'Mijn smaak is heel breed. Als ik naar een eiland ga, neem ik zeker Van Halen mee, de eerste twee. Dat geldt voor ons alle drie; het zijn onze roots, zeg maar. Onze ouderlijke huizen stonden vol met jazz en klassiek. Op een bepaald moment ben je puber en dan vind je dat maar niks, die klote-oude-lullenmuziek. Maar zoals onze ouders al zeiden: daar kom je wel van terug.'

'Favorieten? Dat hangt af van mijn stemming, of van het weer. Voor Will Calhoun, Elvin Jones en Tony Williams kun je me altijd wakker maken. Maar ik kan ook een John Bonham-kick hebben. Ik ben zelf nogal trots op een opname voor de cd van de Grote Prijs van Nederland. *Hurry for the Curry* stond er in één keer goed op. Er gebeurde iets, toen.'

'We beschouwen onszelf als profs; niet omdat we er geld mee verdienen, maar wel gezien onze instelling. Mijn ambitie is om in een band te zitten en mijn eigen muziek te maken, niet om een drummers' drummer te worden. Zeker omdat we instrumentaal zijn, moeten we er goed voor uitkijken geen 'muzikantenband' te worden; dat het niet alleen maar gaat om het etaleren van techniek - die we ook echt niet zoveel in huis hebben, hoor. Dat wordt wel vaak gezegd, maar dat is gewoon omdat we als band heel erg op elkaar ingespeeld zijn.'

Jusso heeft sinds kort een Pearl-endorsement en er staat dus een nieuwe blauwe MLX: 22" bassdrum, 8", 10" en 12" powertoms, en 14" en 16" floortoms. De vellen zijn enkellaags Evans-vellen, met een Genera Dry op de snaredrum, 'die met die gaatjes.' De 6 1/2" houten snaredrum wordt nog wel eens afgewisseld met een 13" houten of een 14" brass piccolo, afhankelijk van de zaal. 'Ik speel alleen op Zildjian, hoewel ik nog steeds geen endorsement met die gasten heb - misschien komt dat hierna wel. Juist omdat we op een behoorlijk volume spelen, met overstuurde gitaren, heb ik alleen maar K's. Dat is toch een ander spectrum: een 22" K Custom en een 22" China Low, 16" en 17" K crashes, 10" en 12" splashes, allemaal Brilliant, en een 8" EFX#1, 10" SR en 13" KZ hihats en nog een oude China.' Jusso's stokken zijn Pro-Mark 707.

NEW NEDERLAND EEN MOMENTOPNAME

Tot slot een buiging voor hen die niet aan bod kwamen en dat wel verdienen: drummers bij Sinister, Asphyx, God Dethroned, Deadhead, Acrostichon, Elegy, First Avenue, Circle of Emotion, Spiralsea, Thanatos, Vulture en alle andere groepen die zo vreselijk hun best doen om hun decibellen naar de fans te brengen.

DISCOGRAFIE

In volgorde van 'Drummer: groep, titel cd, label/distribuerende maatschappij, jaar':

Ed Warby: *Gorefest*, *False*, Nuclear Blast/Rough Trade, 1993; en *Elegy*, *Labyrinth of Dreams*, Shark/..., 1993.

Hans Rutten: *The Gathering*, *Always...*, Foundation 2000/Rough Trade, 1992; en verwacht *Almost a Dance*, .../Rough Trade.

Rob Snijders: *Rubicon*, *Land of Dreams*, BMG RCA/idem, 1992.

Ronnie Scholten: *Genetic Wisdom*, *The Fear Dimension*, Mascot/Play It Again Sam, 1993; en *Sacrosanct*, *Truth Is - What Is*, No Remorse Records/Virgin, 1990.

Richard van Leeuwen: *Flyer*, *Sell Your Soul*, Dureco/idem, 1992.

Henk Mulder: *Jewel*, *Revolution in Heaven*, Classic Trash/eigen beheer, 1991.

Toni van Petten: *Donor*, *Triangle of the Lost*, Mausoleum/Music Works, 1992.

Marco Foddis: *Pestilence*, *Testimony of The Ancients*, Roadrunner/idem, 1991; en *Consuming Impulse*, Roadrunner/idem, 1989; en *Malleus Maleficarum*, Roadrunner/idem, 1988; en verwacht: *Spheres*, Roadrunner/idem.

Jusso Whistler: *Whistler Courbois Whistler*, *Privilege*, eigen beheer, 1993; en *Whistler Courbois Whistler*, eigen beheer/BMG RCA, 1991.

